

PĂRINTELE IOSIF VATOPEDINUL

1921 - 2009

DESPRE DISCERNĂMÂNT ȘI PERSPICACITATE

În scara treptelor sporirii unui suflet nevoitor, după eliberarea lui de patimi și ieșirea sa în iluminarea dumnezeiască, se află discernământul și perspicacitatea, care sunt cele mai comune harisme ale omului obișnuit. Afară de harisma mai presus de fire a perspicacității există și perspicacitatea firească pe care o au cei inteligenți, după o experiență deosebită câștigată în nevoințe îndelungate împotriva patimilor și a diavolilor. Având o astfel de experiență, mulți Bătrâni pot să vadă de mai înainte și să descrie fapte și situații ale prezentului sau ale viitorului oamenilor chiar de la prima întâlnire cu ei. Prima vedere, povestirea amănunțită, descrierea faptelor –

asemănătoare cu cele ale experienței lor de mai înainte – îi face să puncteze în chip exact situațiile predominante, sau care se așteaptă. Până aici sunt puterile firești ale perspicacității, care se poate numi și discernământ.

Cu mult mai înalt însă este discernământul duhovnicesc, care este un dar exclusiv al harului, fiind rodul ascultării amănunțite și a conștiinței desăvârșite în Hristos. Duhovniceasca perspicacitate, care pornește de la intuiție și urcă treptat la perspicacitate, la mai înainte vedere și proorocie, este rodul și rezultatul Preasfântului Duh. Aceste harisme se dau treptat lucrătorilor viei înțeleghătoare, celor care se silesc pentru Împărăția Cerurilor, care se ia cu silire, care o și răpesc pe aceasta, dobândind însă și harismele ce duc către dânsa, după cuvântul Domnului: *„Împărăția Cerurilor și cei ce se silesc o răpesc pe ea”*.

Sursa: **Părintele Iosif Vatopedinul**, *Cuviosul Iosif Sihastrul: Nevoințe, experiențe, învățături*, Schitul Lacu, 2011

PROGRAMUL LITURGIC

Mărti 13 feb.	18:00	Sfântul Maslu
Vineri 16 feb.	18:00	Paraclisul Maicii Domnului
Sâmbătă 17 feb.	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 18 feb.	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica Izgonirii lui Adam din Rai → Lăsatul secului Postul Sfintelor Paști

Pentru a fi la curent cu programul, în cazul în care apar modificări, vă rugăm să vă abonați la buletinul online și să verificați site-ul nostru: **sfantul-ilie.ro**

Strada Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

*Să nu vinzi nimic din taină, nici pentru muștrări, nici pentru laude.
E mai bine să nu fii nimic, decât să fii eroul altora. Ține-te de înger și vezi-ți de treabă!*

– Părintele Arsenie Papacioc

Nr. 239 / 11 februarie 2018

CUVIOSUL NIKON VOROBIOV

1894 - 1963

DUMNEZEULE, MILOSTIV FII MIE, PĂCĂTOSULUI!

Iată, Ignatie Briancianinov, Domnul să-l răsplătească, tot timpul vorbește despre asta! Voi nu-l înțelegeți acum. La el, totul sădește lăuntric gândul la smerenie. Ce e smerenia? Eu am ajuns la înțelegerea smereniei în felul următor. Odată mi-a venit un gând foarte limpede: *„Ce sunt toate faptele noastre, toate rugăciunile noastre, toate ale noastre? Trebuie să strigăm ca vameșul: Dumnezeu, milostiv fii mie, păcătosului!”*. Ei, și atunci inima mea a priceput, a priceput, că esențialul este mila lui Dumnezeu. Am înțeles asta nu cu mintea, ci cu inima. Și uite că de atunci am început să rumeg gândul acesta, să trăiesc cu gândul acesta, să mă rog cu gândul acesta, ca Domnul să nu mi-l ia, ci să mi-l dezvolte. Tocmai aceasta este smerenia începătoare – subliniez, începătoare: să ne dăm seama că noi înșine nu suntem nimic, suntem făptură a lui Dumnezeu, suntem numai zidire a lui Dumnezeu. Așadar,

cu ce să ne mândrim, ce să-I opunem lui Dumnezeu? Deși Domnul ne-a cinstit cu cea mai mare vrednicie – cea de a fi fii ai lui Dumnezeu – acesta este tot dar de la Dumnezeu. Pe urmă, chemându-ne, ne-a răscumpărat ca să ne refacă, să ne înfieze Sieși – dar și acesta este tot dar de la Dumnezeu. Păcătuim, păcătuim – Domnul ne iartă; și acesta este dar de la Dumnezeu. Iar noi ce avem? Nu avem nimic care să fie al nostru. Iată, asta trebuie să intre în inima omenească. Trebuie să înțelegem asta, dar nu cu mintea, ci cu inima. În orice rugăciune, oricâtă insuflare, oricâtă răpire i-ar da Domnul omului în rugăciune, el trebuie să se roage, la bază, ca vameșul: Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului! Totul, chiar și această insuflare, totul este dar de la Dumnezeu. Nu este în noi nimic bun, totul de la Domnul. Pe scurt, cum a zis David, *eu sunt un purice în Israil, vierme sunt, și nu om*. Ce credeți, că de frumusețe a spus vorbele astea? Nu. Ele au ieșit din starea asta, de care vă vorbesc. La asta trebuie să ajungem cu sinceritate și din starea asta trebuie să iasă orice rugăciune a noastră. Tocmai aceasta este smerenia începătoare – începătoare, zic. De aici iese încă ceva, de care trebuie să vă vorbesc, fiindcă e lucrul cel mai important. Trebuie neapărat ca omul să simtă nu cu mintea, și nu numai cu inima, ci cu toată ființa sa, din creștet până în talpă, iubirea dumnezeiască, pe care nici oamenii, nici îngerii nu o pot pătrunde. Trebuie ca el să-I

mulțumească lui Dumnezeu, să-L slavoslovească, să se plece înaintea Lui, înaintea Domnului, pentru marea Lui milostivire și dragoste. El ar trebui să dorească nu doar să fie răstignit alături de El și să îndure toate, ci și să fie rupt în bucăți, și nu rupt o dată în bucăți, ci sfâșiat toată viața sa. Iată cum trebuie să simtă. Iar noi, ticăloșii, nu putem răbda nici cel mai mic necaz, nici măcar cel mai mic. De asta a și rânduit Biserica să înceapă rugăciunea prin cuvintele: „*Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție*”, adică „*Slavă și mulțumită Ție, Doamne, pentru mila Ta, pentru dragostea Ta, pentru îngăduința Ta, pentru faptul că Tu, Doamne, Făcătorul lumii, de Care tremură toți îngerii, Te-ai pogorât până la a ne îngădui să Te numim Domn al nostru și să-Ți vorbim, să ne rugăm Ție*”. Domnul face totul pentru om, pentru bucuria lui, pentru mântuirea lui, chiar și pentru plăcerea lui. Face totul, numai să fie spre folos, nu spre dauna omului. De aceea, nu trebuie să ne temem, nu trebuie să ne speriem de necazuri. Domnul face totul, ne poate și izbăvi de toate. De aceea, trebuie să ne plecăm înaintea Domnului, să-I mulțumim, să-L slavoslovim, să ne rugăm Lui din tot sufletul.

Înțelegeți? Cu mintea înțelegeți, dar cu inima sunteți departe de înțelegere. Ca să înțelegeți cu inima trebuie neapărat, în primul rând, să vă rugați cu rugăciune însingurată. Neapărat! Apoi, să trăiți evanghelic,

să vă pocăiți pentru păcate, fiindcă trebuie ca omul nu doar să înțeleagă, ci să și simtă că suntem vameși, că trebuie să-I vorbim lui Dumnezeu ca vameșul. La asta nu ajungi ușor. Vine omul după ce a căzut de multe ori, după ce a încălcat de multe ori poruncile lui Dumnezeu. A căzut o dată, s-a sculat, s-a pocăit. Iarăși a căzut. Iarăși s-a sculat. Și în cele din urmă înțelege că fără Domnul pier.

La Sisoe cel Mare a venit un frate și zicea: „*Părinte, am căzut!*” „*Scoală-te!*” „*M-am sculat, dar am căzut iarăși.*” „*Scoală-te din nou!*” „*Până când?*” „*Până la moarte.*” Când omul va înțelege profund, cu inima, această cădere a sa, va înțelege că omul însuși este nimic, că este pe de-a-ntregul în cădere, va începe să strige către Domnul: „*Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosului, vezi în ce stare sunt*”, atunci poate să ajungă în starea smereniei începătoare și să se mântuiască. Iată de ce când Îl căutam pe Dumnezeu nu trebuie să ne deznădăjduim și să ne temem de căderi....

În legătură cu problema vieții duhovnicești, părintele sublinia destul de des în convorbirile sale că duhovnicia constă nu în haine duhovnicești și nu în vorbe despre duhovnicie, cu care le place unora să se fandosească așa cum alții se fandosesc cu hainele la modă. El avertiza: multe cărți scrise despre duhovnicie, multe istorisiri despre minuni sunt pătrunse de un duh total anticreștin.

Singurele scrieri insuflate de Duhul Sfânt sunt scrierile Sfinților Părinți și nevoitori ai Bisericii – de pildă, ale Episcopului Ignatie Briancianinov. În ele e cuprinsă duhovnicia adevărată, și numai după ele putem să ne călăuzim. În legătură cu aceasta, el se pronunță foarte dur cu privire la emigrație, spunând că este „drăcărie curată”.

Bine că granița e acum închisă. Asta e o mare milă dumnezeiască față de poporul nostru. Altfel ne-ar fi îngropat (mai ales America) în literatura sectantă diavolească, satanică – iar poporul nostru este foarte atras de tot ce e străin, și ar fi pierit de tot. Luați-l pe Berdiaev. Ce profanator își îngăduie să vorbească despre Sfinții Părinți! Așadar, nu i-a citit niciodată sau i-a citit cu o bucatăică de creier, fără inimă, fără suflet. El nu înțelege absolut deloc creștinismul, și de aceea a scris minciuni despre Sfinții Părinți. Și foarte mulți alții, mai ales din emigrație, au scris despre problemele duhovnicești lucruri absolut greșite, mincinoase. Vorbește despre Dumnezeu, iar el e diavol. Asemenea cărți minunate ne-au lăsat Sfinții Părinți – cum să poți citi în locul lor tot felul de maculatură care se dă drept literatură duhovnicească? Aceste cărți pot doar să-l piardă pe om, să-l bage în înșelare vădită.

Sursa: **Cuviosul Nikon Vorobiov**, *Cum să trăim în ziua de astăzi - Scrisori despre viața duhovnicească*, Editura Sophia